

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 18.08.2016 r.

W sprawie przeciwko oskarżonemu **A. P. (1)** Sąd Rejonowy w Wągrowcu na podstawie zebranego w trakcie postępowania przygotowawczego oraz postępowania sądowego materiału dowodowego ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony A. P. (1) był w przeszłości karany przez tut. sąd m.in.:

- wyrokiem z 20.03.2013 r. (prawomocnym od 28.03.2013 r.) za występki z art. 178a § 1 i 4 k.k. (jazda pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości wraz z niestosowaniem się do zakazu sądowego prowadzenia pojazdów mechanicznych) na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat tytułem próby oraz 4 letni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych (sygn. akt II K 677/142); po zarządzeniu wykonania kary odbywa ją obecnie (do 13.10.2016 r.) w systemie dozoru elektronicznego (dalej (...));
- wyrokiem z 30.12.2014 r. (prawomocnym od 10.03.2015 r.) za występki z art. 178a § 1 i 4 k.k. (jazda pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości wraz z niestosowaniem się do zakazu sądowego prowadzenia pojazdów mechanicznych) na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby oraz 5 letni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych (sygn. akt II K 784/14); po zarządzeniu wykonania kary, w okresie 19.10.2015 r. – 05.01.2016 r. odbywał ją w Areszcie Śledczym w P., po czym skorzystał z prawa do odbywania reszty kary w systemie dozoru elektronicznego (kara wykonana w całości 19.04.2016 r.).

Oskarżony mieszka w małej miejscowości W., gm. W., której mieszkańcami są także G. i J. małżeństwo K.. Sąsiedzi wzajemnie się znają, nie tylko z widzenia, ale i osobiście. Państwo K. znali przeszłość kryminalną A. P. (1), w tym fakt, że ma on aktualny sądowy zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Znają także osobiście ojca oskarżonego S. P. (1).

Oskarżony w dniu 14 lutego 2016 r. (niedziela), w godzinach 09:00 – 11:00, zgodnie z harmonogramem (...), oddalił się z miejsca swojego pobytu. Po godz. 10:00 był kierowcą zielonego samochodu D. (...), który na co dzień użytkuje jego ojciec S.. A. P. (1) przejeżdżając po miejscowości W. drogą publiczną został zauważony przez G. K. (1), na widok którego demonstracyjnie pomachał w kierunku dłonią, w której trzymał butelkę bądź puszkę piwa. G. K. (1) o swojej obserwacji niezwłocznie poinformował swoją małżonkę J. K., a następnie o godz. 10:42 telefonicznie także społecznego kuratora sądowego A. W., która od stycznia 2016 r. sprawuje dozór nad oskarżonym. Ta ostatnia sporządziła stosowną notatkę służbową, po czym 15 lutego 2016 r. (poniedziałek) poinformowała o zdarzeniu kuratora zawodowego L. W.. W trakcie późniejszych czynności w trakcie sprawowania dozoru oskarżony zaprzeczył wobec kuratora łamaniu zakazu sądowego.

Oskarżony **A. P. (1)** ma 28 lat. Posiada wykształcenie zawodowe. Żonaty, ojciec 6-letniej córki. Obecnie pracuje w charakterze pracownika fizycznego otrzymując wynagrodzenie w wysokości 320 zł tygodniowo. Zdrowy. W przeszłości czterokrotnie karany – wymienionymi powyżej wyrokami oraz za umyślne występki z art. 178a § 1 k.k. i z art. 158 § 1 k.k.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowo wyjaśnień oskarżonego (k. 60-61 w zw. z k. 34 akt);
- zeznań świadków:
  - a. A. W. (k. 74 w zw. z k. 5 akt);
  - b. J. K. (k. 73 w zw. z k. 22 akt);

- c. G. K. (1) (k. 72 w zw. z k. 25 akt);
- d. częściowo M. P. (k. 61-62 w zw. z k. 39 akt);
- e. częściowo T. M. (k. 62-63 akt);
- f. częściowo S. P. (1) (k. 74-75 akt);
- dowodów z dokumentów:
  - a. zawiadomienia (k. 75 w zw. z k. 1 akt);
  - b. notatki służbowej (k. 75 w zw. z k. 2 akt);
  - c. danych o karalności (k. 75 w zw. z k. 6-7, 10-19, 26-30, 53-54 akt);
  - d. wywiadu (k. 75 w zw. z k. 41 akt);
  - e. danych z (...) (k. 75 w zw. z k. 49-50 akt);
  - f. notatki służbowej (...) (k. 75 w zw. z k. 58 akt).

Sąd w przeważającej części odmówił wiary wyjaśnieniom **A. P. (1)**, uznając je za nieudolną, jednostronną a przez to stronnictwą próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej za wszelką cenę. Dodatkowo próbę nieznajdującą odzwierciedlenia w uznanym za wartościowy materiale dowodowym sprawy. Oskarżony w toku procesu doskonale zdawał sobie sprawę z konsekwencji ewentualnego skazania i grożącej mu realnie dolegliwości karnej, co niejednokrotnie podkreślał. A. P. (1) miał popełnić zarzucany mu czyn w okresie odbywania kary pozbawienia wolności w (...) za przestępstwo podobne. Mógł więc przewidywać jaka kara zostanie mu wymierzona jeżeli jego wina i sprawstwo zostanie wykazane. Bronił więc tezy, że skoro nie został przyłapany na gorącym uczynku, a w aktach sprawy nie znajdują się „przekonujące” dowody w postaci zdjęć bądź filmów, to nie sposób wersji jego i jego bliskich podważać wersją sąsiadów, tym bardziej, że mieszkańcy W. są zawistni i wzajemnie na siebie donoszą. Nie zauważył zarazem, że doniesienie na kogoś a bezpodstawne oskarżenie to dwie różne instytucje. Pierwsze mieści się w zakresie tzw. zawiadomienia obywatelskiego (art. 304 § 1 k.p.k.), drugie to występki, o którym mowa w art. 235 k.k. i art. 238 k.k. Brak podstaw do twierdzenia, aby państwo K. chcieli fałszywie oskarżyć A. P. (1) – nie byli z nim skonfliktowani, nadto nie zawiadomili o zdarzeniu Policji bądź prokuratora, tylko kuratora społecznego twierdząc, że oskarżony nie tyle popełnił przestępstwo, co nie stosuje się do zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Zdaniem sądu brak przekonujących przesłanek aby odmówić ich zeznaniom wiary. Należy także podkreślić, że harmonogram (...) nie stoi na przeszkodzie aby uznać, że oskarżony 14.02.2016 r. był sprawcą występkę z art. 244 k.k. Sąd dał więc wiary wyjaśnieniom A. P. (1) jedynie w tej części, która znajduje odzwierciedlenie w innych uznanych za wiarygodne dowodowych sprawy, tj. w zakresie jego uprzedniej karalności, jego świadomości, że nadal obowiązują sądowe zakazy prowadzenia pojazdów mechanicznych, jego sytuacji życiowej.

Sąd zasadniczo nie dał wiary zeznaniom **M. P., T. M., S. P. (1)**, odpowiednio: żony, siostry i ojca oskarżonego. Z uwagi na bliską więź rodziną i w konsekwencji także emocjonalną z A. P. (1) osoby te chciały uchronić oskarżonego od poniesienia odpowiedzialności karnej za stawiany mu zarzut. Okoliczność ta miała wpływ na treść składanych przez wymienionych świadków zeznań. Zeznania te wprawdzie potwierdzały wersję przedstawioną przez oskarżonego, jednak nie przekonały sądu odnośnie ich wiarygodności i w efekcie brak było podstaw aby na ich podstawie dokonywać stanowczych ustaleń faktycznych. S. P. na rozprawie 18.08.16 r. przedstawił swoje alibi dla syna, które także z uwagi na jego ogólnikowość i niemożliwość obiektywnego zweryfikowania, została uznana przez sąd za element przyjętej linii obrony swojego syna. Wszystkie osoby były przekonane, że do przedmiotowego zdarzenia nie doszło, choć oskarżony znajdował się poza domem (dane z (...)), nadto zgodnie z twierdzeniami G. K. miał poruszać się autem sam. Zeznania bliskich oskarżonego oparte były więc na ich wewnętrznym przekonaniu a nie bezpośredniej obserwacji zachowania A. P. (1). W efekcie sąd dał wiary zeznaniom w/w osób jedynie w tej części, w której znajdowały one odbicie w

innych dowodach sprawy tj. w szczególności w zakresie wcześniejszej karalności oskarżonego oraz prawa własności samochodu D. (...).

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom **A. W.**, która nie miała żadnego powodu aby o cokolwiek pomawiać oskarżonego. Tym bardziej, że o przedmiotowym zdarzeniu dowiedziała się tylko i wyłącznie jako społeczny kurator sądowy sprawujący dozór nad A. P. (1). Zachowała się profesjonalnie spisując notatkę służbową oraz zawiadamiając kuratora zawodowego. Nadto, wyraźnie podkreśliła, że jest pośrednim świadkiem całej sytuacji. Jej zeznania znajdują potwierdzenie w relacji państwa K. oraz w notatce służbowej (k. 3 akt), która sporządziła m.in. skrupulatnie zapisując godzinę rozmowy telefonicznej z świadkiem G. K..

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom **G. K. (1) i J. K.** Świadkowie niezależnie od siebie złożyli wewnątrznie spójne, rzeczowe i pewne relacje zdarzenia z 14.02.2016r. Wyraźnie rozróżniali sytuacje, których byli bezpośrednimi świadkami, od tych, o których zaistnieniu dowiedzieli się od osób trzecich. Nie mieli powodu aby oskarżonego bezpodstawnie pomawiać i narażać się na odpowiedzialność karną za czyny z art. 235 k.k., art. 238 k.k. i art. 233 § 1 k.k., za które grozi kara do 8 lat pozbawienia wolności, a więc zdecydowanie surowsza dolegliwość karna niż ta jaka groziła w niniejszej sprawie A. P.. Sąd nie miał także wrażenia aby w/w świadkowie byli skonfliktowani z oskarżonym. Ich zachowaniem kierowała maksyma, że skoro skazany umyślnie, nie krępując się przed sąsiadami łamie zakaz sądowy, to stosowne organy powinny o tym się dowiedzieć. Należy podkreślić, że G. K. (1) nie miał najmniejszych wątpliwości kogo konkretnie widział jako kierowcę zielonego D. (...) w dniu zdarzenia po godz. 10:00. Wykluczone aby mógł go pomylić ze S. P. (1) – po pierwsze, świadczy o tym okoliczność telefonu wykonanego do kuratora w sprawie oskarżonego, po wtóre W. jest bardzo małą miejscowością, w której każdy zna każdego sąsiada. Konfrontując wersję przedstawioną przez państwo K. z wersją lansowaną przez oskarżonego i jego bliskich, to ta pierwsza jako przekonująca zasługiwała na przyznanie wiarygodności i mogła stać się podstawą dokonywania stanowczych ustaleń faktycznych w sprawie.

Wiarygodne okazały się także zgromadzone w postępowaniu **dokumenty**, zostały one sporządzone przez uprawnione do tego organy, w granicach ich kompetencji i we właściwej formie. Ich autentyczność i wiarygodność nie budziła zatem żadnych wątpliwości Sądu i nie była też kwestionowana przez strony.

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 244 k.k. stanowi, że kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu, prowadzenia działalności, prowadzenia pojazdów, wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych, wstępu na imprezę masową, obowiązku powstrzymania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, zakazu kontaktowania się z określonymi osobami, zakazu zbliżania się do określonych osób lub zakazu opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu albo nie wykonuje zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Przedmiotem ochrony jest respektowanie orzeczeń sądowych statuujących określony rodzaj zakazu lub nakazu ogłoszenia orzeczenia. Strona podmiotowa przestępstwa z art. 244 k.k. sprowadza się do umyślności, w obu ich postaciach.

W niniejszej sprawie okoliczności popełnienia przez A. P. (1) zarzucanego mu występku nie budziły żadnych wątpliwości. Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Sąd odmówił jednak jego wyjaśnieniom wiary i na podstawie w szczególności zbieżnej wersji przedstawionej przez G. K. (1) (świadek bezpośredni) oraz J. K. oraz A. W. (świadkowie pośredni), ustalił ponad wszelką wątpliwość, że oskarżony prowadził w dniu 14.02.2016 r. około godz. 10:00 samochód osobowy marki D. (...), a więc pojazd mechaniczny, mimo obowiązywania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich tego typu pojazdów orzeczonego dwoma wyrokami karnymi za czyny z art. 178a § 1 i 4 k.k. Oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę z faktu prawomocności wyroków ze sprawy tut. sądu II K 677/12 oraz II K 784/14 – przedmiotowego czynu dopuścił się w trakcie wykonywania kary pozbawienia wolności w systemie (...) za pierwszy z czynów. Lapidarne wersje bliskich A. P. (1) (żony, siostry i ojca) nie przekonały sądu, opierając się jedynie na subiektywnym odczuciu świadków, że oskarżony doskonale zdając

sobie sprawę z obowiązujących zakazów nie zrobiłby nic aby ponownie trafić do zakładu karnego. W efekcie, Sąd w przeważającej części odmówił tym zeznaniom wiary, z przyczyn przywołanych we wcześniejszej części uzasadnienia. Na ich tle zeznania państwa K. jawią się jako monolit. G. K. (1) niezwłocznie po zaobserwowaniu oskarżonego jako kierowcy T., zrelacjonował to zdarzenie bezpośrednio swojej małżonce J. K. a chwilę później telefonicznie także kuratorowi społecznemu A. W., która odnotowała skrupulatnie godzinę rozmowy telefonicznej w notatce służbowej (godz. 10:42). Po sprawdzeniu okazało się, że zgodnie z harmonogramem (...) oskarżony w tym czasie mógł przebywać poza swoim miejscem zamieszkania. Oskarżony przed niniejszym postępowaniem nie był z państwem K. w żaden sposób skonfliktowany, z czego należy wysunąć wniosek, że wymienieni świadkowie nie mieli żadnego powodu aby A. P. (1) o cokolwiek pomawiać i narażać się na ewentualną odpowiedzialność karną.

Zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, przy uwzględnieniu treści art. 43 § 2 k.k., obowiązuje A. P. (1) w okresie 28.03.2013 r. – 28.03.2017 r. do sprawy II K 677/12 i w okresie 10.03.2015 r. – 10.03.2020 r. do sprawy II K 784/14. Oskarżony, znając treść cytowanych wyroków, zdawał sobie doskonale sprawę z zakresu obowiązywania orzeczonego środka karnego. Nadto, w przeszłości był już karany za podobne czyny z art. 178a § 1 i 4 k.k. Decydując się więc 14.02.2016 r. na jazdę samochodem działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim (art. 9 § 1 k.k.).

Oczywiście ustalenie zamiaru bezpośredniego jako znamienia strony podmiotowej przestępstwa przypisanego oskarżonemu nie przesądzało jeszcze o jego winie, a dopiero ją warunkowało (por. J. Zientek, Karygodność i wina jako przesłanki odpowiedzialności, Prokuratura i Prawo 1998/6). W niniejszej jednak sprawie została spełniona także druga z pozytywnych przesłanek przypisania winy A. P. (1), tj. ukończenie przez niego odpowiedniego wieku (oskarżony urodził się w (...) r.), a nie zachodziła żadna z negatywnych przesłanek przypisania jej winy (okoliczności wyłączających winę).

Mając to wszystko na uwadze Sąd przypisał oskarżonemu popełnienie występku stypizowanego w art. 244 k.k.

Na marginesie należy zaznaczyć, że w toku postępowania nie ustalono w sposób stanowczy czy oskarżony, po pierwsze, w trakcie jazdy spożywał jakikolwiek alkohol i w konsekwencji był w stanie po spożyciu alkoholu, ewentualnie w stanie nietrzeźwości, i po drugie, czy w ogóle w trzymanej w dłoni puszcze bądź butelce znajdował się jakikolwiek alkohol. Dlatego też okoliczność trzymania w dłoni „opakowania” piwa w żaden sposób nie obciążała w niniejszej sprawie oskarżonego i sąd nie brał tej okoliczności jako obciążającej przy kształtowaniu wymiaru kary (art. 5 § 2 k.p.k.).

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu (art. 115 § 2 k.k.) Sąd miał w szczególności na uwadze umyślność działania sprawcy. Oskarżony będąc na wstępnym etapie korzystania z dobrodziejstwa (...), za kolejne już przestępstwo, w niedzielny poranek, niczym nieskrępowany, wobec wszystkich sąsiadów demonstracyjnie łamał dwa zakazy sądowe. Doskonale wiedział przy tym, że do 2020 r. ma sądowy zakaz prowadzenia jakichkolwiek pojazdów mechanicznych. Nadto, oskarżony w przeszłości był już czterokrotnie karany sądownie, m.in. za tożsame przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i z art.178a § 1 i 4 k.k. Sąd nie dostrzegł w zachowaniu oskarżonego okoliczności łagodzących. Fakt wykonywania stałej pracy zarobkowej oraz zaangażowanie w życie założonej przez siebie rodziny powinny być oceniane jako okoliczności standardowe.

W konsekwencji uznając oskarżonego A. P. (1) za winnego czynu z art. 244 k.k., Sąd wymierzył mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1 wyroku). Tylko kara pozbawienia wolności może osiągnąć cele sprawiedliwej dolegliwości, skoro oskarżony już po raz piąty naruszył przepisy Kodeksu karnego. Kary o charakterze wolnościowym (grzywna i ograniczenie wolności) mogłyby zostać poczytane przez oskarżonego za łagodne i w konsekwencji osiągnąć przeciwne cele od przewidywanych. Także kara poniżej 7 miesięcy pozbawienia wolności byłaby dolegliwością zbyt łagodną, skoro oskarżony nie wyciągnął dotychczas przewidywanych wniosków z kar po 6 miesięcy pozbawienia wolności, tym bardziej, że wykonując realnie jedną z nich dopuścił się przedmiotowego występku. Innymi słowy, nawet realne odbywanie kary pozbawienia wolności w AŚ w P. do 05.01.2016 r., nie przekonały oskarżonego o nieopłacalności wchodzenia na drogę konfliktu z prawem. Niecałe 1,5 miesiąca później popełnił on występku, faktycznie wykonując karę pozbawienia wolności, jedynie nie bezpośrednio a w (...). Wskazuje to na całkowite

ignorowanie przepisów prawa przez A. P. (1), który z uwagi na wcześniejszą karalność nie mógł nawet rozważyć skorzystania z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary (art. 69 § 1 k.k.).

O kosztach postępowania sąd orzekł w pkt 2 wyroku na podstawie przepisów tam przytoczonych.

SSR Dariusz Śruba

ZARZĄDZENIE

Proszę:

- 1) odnotować w kontrolce uzasadnień;
- 2) odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia oraz pouczeniem doręczyć oskarżonemu;
- 3) przedłożyć za 14 dni lub z apelacją.

W., dnia 01.09.2016 r. SSR Dariusz Śruba